

20 marca 1928 r.

URZĄD PATENTOWY

E 018, 11/02

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 6867.

William Edmund Jupe
(Eastwood, New South Wales, Australja).

Kl. ~~19 a 11~~

19a 11/02

Łubek.

Zgłoszono 21 sierpnia 1925 r.

Udzielono 31 stycznia 1927 r.

Pierwszeństwo: 27 sierpnia 1924 r. (Australja).

Wynalazek odnosi się do łubków i ma wskutek zużycia mniej materiału zmniejszyć koszty fabrykacji łubków dotąd używanych, oraz zabezpieczyć większą wytrzymałość i skuteczność.

Przedmiot wynalazku można zastosować w konstrukcjach żelaznych, w szczególności przy budowie torów kolejowych i tramwajowych. Polega on na wytworzeniu łubka mającego wytrzymałość ześrodkowaną w miejscu najmniejszego oporu.

Według wynalazku wytwarza się na zewnętrznej płaszczyźnie, pośrodku długości łubka, uzupełniające żeberko wzmacniające, kształtu mniej więcej czworograniastego, którego śpiczasty wierzchołek, w niektórych wypadkach ścięty, sięga górnej krawędzi łubka, a jego

podstawa leży w płaszczyźnie podstawy łubkowej. Podstawa, każdy poziomy przekrój żeberka oraz jego pionowy przekrój, wzięty przez żeberko pod jakimkolwiek kątem równoległe do długości łubka, ma kształt trójkąta. Boki zewnętrznie czworogranu, mające kształt trójkąta, mogą być wklęsłe celem wytworzenia kołnierzy rozciągających się po każdej stronie linii stykowej połączenia, poza środkowe otwory sworzniowe. Łubek może mieć przy żeberku, mniej więcej na jednej trzeciej swej długości, większą grubość, niż części końcowe.

Aby można zastosować łubek, w myśl wynalazku, do połączenia dwóch szyn o rozmaitym przekroju, typie, lub wielkości—głębokości łubka na każdej stronie środko-

wej linii stykowej, odpowiada głębokości szyjki szyny, do której ma przylegać, a żeberko rozciąga się aż do dolnej krawędzi łubka. Powierzchnia wewnętrzna łubka łączącego jest ukształtowana stopniowo, przyczem stopień utworzony na linii stykowej, daje możliwość łączyć dwie szyny o rozmaitej grubości szyjek, wskutek tego łubek może szczelnie przylegać swoją wewnętrzną powierzchnią do główek i szyjek obu szyn, przyczem wewnętrzne strony łubka i główki szyn leżą na jednej linii.

Na rysunku, fig. 1 i fig. 3 przedstawiają widok łubka łączącego w perspektywie, fig. 2 — przekrój łubka podług linii 2—2 na fig. 1, fig. 4 — widok zdołu na fig. 3. Łubek 10 zaopatrzony jest w żeberko wzmacniające 11, którego wierzchołek 12 znajduje się blisko górnej krawędzi łubka, a podstawa 13 w płaszczyźnie podstawy łubkowej. Boki 14 i 15 są cokolwiek wklęsłe tak, że zewnętrzne części podstawy żeberka rozciągają się jako kołnierze 16 i 17.

Łubek w środkowej trzeciej swej długości 18 ma większą grubość, niż części końcowe 19, 20, a powierzchnia wewnętrzna 21 łubka łączącego tworzy stopień 22 o odpowiedniej wysokości, aby umożliwić łączenie szyn o rozmaitej grubości szyjek.

W łubku łączącym, jeden bok ma zmniejszoną głębokość przez obcięcie podstawy tak, iż łubek może szczelnie przylegać do głowy i szyjki szyny o słabszym profilu,

i utrzymać wewnętrzne powierzchnie i główki szyn łączonych, na jednym poziomie.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Łubek znamieny tem, że ma pośrodku w miejscu stykowym dwóch szyn, umieszczone wzmacniające żeberko, kształtu czworograniastego, które rozciąga się po każdej stronie styku w postaci kołnierza, jego śpiczasty wierzchołek sięga blisko górnej krawędzi łubka, a podstawa leży w płaszczyźnie podstawy łubkowej, przyczem każdy pionowy i poziomy przekrój przez żeberko ma kształt trójkąta.

2. Łubek o żeberku wzmacniającem według zastrz. 1, znamieny tem, że celem połączenia dwóch szyn różnego profilu o rozmaitej grubości szyjek, posiada w miejscu stykowym od strony wewnętrznej łubka, pionowy stopień.

3. Łubek o żeberku wzmacniającem według zastrz. 1, znamieny tem, że celem połączenia dwóch szyn o różnych wysokościach, posiada na jednej swej połowie zmniejszoną wysokość, a żeberko rozciąga się do dolnej krawędzi każdej części łubka.

William Edmund Jupe.

Zastępca: Inż. M. Zoch.

rzecznik patentowy.

